

dagstidende 1920—21, tillæg A, spalte 2969 og følgende) henviste herom til bemærkningerne til bestemmelserne i det i den foregående rigsdagssamling forelagte lovforslag, hvori følgende var anført: „Rettens afgørelser kan ikke påankes, hvorimod retten selv kan tage en tidligere afgjort sag op til fornyet undersøgelse“. (Rigsdagstidende 1919—20, tillæg A, spalte 3658—59).

Fra forskellig side har der i tidens løb været rejst indvendinger imod, at der ikke findes nogen mulighed for prøvelse af rettens afgørelser ved et ankeorgan. Der er blevet henvist til, at der indenfor andre områder i den sociale lovgivning er adgang til at indbringe afgørelser for et ankeorgan, f. eks. såvel indenfor aldersrentelovgivningen som indenfor ulykkesforsikringen og arbejdsløshedsforsikringen, hvor afgørelserne iøvrigt i visse tilfælde kan bringes videre for de almindelige domstole, og til den adgang, der er til at få en domstolsafgørelse prøvet ved en højere instans.

De afgørelser, der træffes af invalideforsikringsretten, vil — navnlig for så vidt angår spørgsmålet om erhvervsevnenes nedsættelse som betingelse for invaliderente — bero på et samlet skøn over alle i betragtning kommende forhold, men denne omstændighed er ikke til afgørende hinder for, at en fornyet prøvelse finder sted. Også andre afgørelser indenfor den sociale lovgivning, der til en vis grad træffes på grundlag af et skøn, således f. eks. afgørelser om erhvervsevnenes nedsættelse indenfor ulykkesforsikringen, kan påankes, og der kan endvidere henvises til, at der i andre europæiske lande, hvor lovens bestemmelser om erhvervsevnenes nedsættelse som betingelse for invaliderente er de samme som her i landet, er adgang til at få afgørelsen om rente prøvet ved en højere instans. En af Den internationale Arbejdsorganisation i 1952 vedtagne konvention om social tryghed bestemmer, at der skal være adgang til appel af trufne afgørelser.

På denne baggrund mener man at burde imødekomme de fremsatte ønsker om, at der oprettes en appelinstans for invalideforsikringsretten, for hvilke rettens afgørelser såvel vedrørende tilkendelse eller frakendelse af invaliderente som alle spørgsmål vedrørende iværksættelse af helbredelsesforanstaltninger, herunder ydelse af proteser og andre hjælpemidler, skal kunne indbringes.

I overensstemmelse hermed foreslås det, at der i folkeforsikringsloven optages bestemmelser om oprettelse af en sådan appelinstans, der benævnes ankenævnet for invalideforsikringsretten, og at dette ankenævn sammensættes således:

En formand, der udnævnes af kongen, samt 8 andre medlemmer. Af disse 8 medlemmer skal 2 være lægekyndige, 1 repræsentere socialministeriet, 1 have tilknytning til den overordnede sociale administration i en kommune, 1 udnævnes efter indstilling fra Dansk Arbejdsgiverforening, 1 udnævnes efter indstilling fra De samvirkende Fagforbund og 2 udnævnes efter indstilling fra De samvirkende Invalideorganisationer.

Lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse med foranstående, idet det foreslås, at folkeforsikringslovens § 45, der giver bestemmelser om invalideforsikringsretten, ændres således, at paragraffen giver bestemmelser såvel for invalideforsikringsretten som for ankenævnet for invalideforsikringsretten. Medens ankenævnet således på den ene side skal kunne pådømme alle afgørelser, der er truffet af invalideforsikringsretten, herunder også afgørelser, der går ud på, at retten ikke finder fornødent grundlag for at iværksætte en given helbredelsesforanstaltning, skal ankenævnet ikke selv tage initiativet til at virke for beskæftigelsesmuligheder for invaliderede, idet dette anliggende fortsat skal varetages af invalideforsikringsretten. Det foreslås at fastsætte en frist på 8 uger efter den om invalideforsikringsrettens afgørelse givne underretning for sagens indbringelse for ankenævnet, men denne frist udelukker ikke genoptagelse ved invalideforsikringsretten efter fristens udløb, såfremt der er indtruffet forandringer i den forsikredes forhold. Det er endvidere foreslået, at socialministeren, på samme måde som tilfældet er for invalideforsikringsrettens vedkommende, fastsætter forretningsordenen for ankenævnet for invalideforsikringsretten. Ved udarbejdelse af denne forretningsorden vil man være opmærksom på, hvorvidt det vil være ønskeligt, at der for ankenævnet finder en mundtlig forhandling sted med ansøgeren (eller hans befuldmægtigede) og eventuelt med ansøgerens læge, forinden ankenævnet træffer sin afgørelse.

Ændringsforslagene til §§ 49, 50, 61 og 84 er af redaktionel karakter.